

Înaltpreasfințitul Părinte Calinic
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL NAȘTERII DOMNULUI

Preacuviosului cin monahal, preacucernicului cler
și dreptmăritorilor creștini din Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților

Har, pace și ajutor de la preamilosivul Dumnezeu, iar de la noi
arhierescă binecuvântare!

*Preacuvioși și preacucernici părinți, preacuvioase maici,
iubiți credincioși și credincioase,*

1. Sf. Evanghelist Matei, după ce prezintă descendent – ca Om – genealogia Mântuitorului Iisus Hristos (*Matei* 1, 1-16), spre deosebire de Sf. Evanghelist Luca, care o prezintă ascendent, ca Dumnezeu (*Luca* 3, 23-38), redă episodul Nașterii lui Iisus Hristos astfel: „Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțece de la Duhul Sfânt” (*Matei* 1, 18).

2. Precizarea: „fără să fi fost ei înainte împreună” subliniază, în mod elocvent, lucrarea Duhului Sfânt în actul Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Nicidecum nu poate fi folosită ca argument în favoarea ipotezei potrivit căreia, ulterior, Iosif ar fi cunoscut-o pe Maria și ar fi avut împreună fii și fiice, așa cum tendențios încearcă să susțină adversarii declarați ai Ortodoxiei, care, pornind de la o confuzie de ordin terminologic, și anume sensurile cuvântului „frate” (ah) în limbile semitice (frate drept, frate vitreg, văr, rudă apropiată), pun la îndoială pururea-fecioria Născătoarei de Dumnezeu.

3. Cel Unul-Născut, Iisus – Cuvântul lui Dumnezeu Care „S-a făcut trup” (*Ioan* 1, 14) –, nu este fiul Dreptului Iosif, nu Se numără printre copiii lui, despre care se face vorbire în Sfintele Evanghelii, mai exact: Iacov, Simeon, Iuda și Iosif și cele trei fete (*Matei* 12, 46-47; *Marcu* 3, 31-32; 6, 3; *Luca* 8, 19-20), care, de fapt, sunt verișorii de gradul al doilea sau rude prin alianță ale lui Iisus, ci numai al Mariei. Maria „a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut” (*Luca* 2, 7), „Căruia I-a pus numele Iisus” (*Luca* 2, 21), zămislit fiind „de la Duhul Sfânt” (*Matei* 1, 20).

4. Adevărul că zămisirea Pruncului Iisus de către Maica Domnului nu a fost rodul unei uniri trupești, ci a fost o lucrare exclusiv dumnezeiască, reiese și din faptul că „Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns” (*Matei* 1, 19).

5. De altfel, lucrul acesta a fost certificat și de Sf. Arhanghel Gavriil, cel care a numit-o „plină de har” și „binecuvântată între femei” (*Luca* 1, 28) și care i s-a arătat în vis lui Iosif, bărbatul providenței, unchiul Mariei, potrivit unei tradiții apocrife, grăind: „Nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că Ce S-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt” (*Matei* 1, 20).

6. Aici avem dovada – rostită nu de un om, ci de îngerul lui Dumnezeu – că Fiul lui Dumnezeu, cu voia Tatălui și cu împreună-lucrarea Duhului Sfânt, Și-a luat trup din preacuratele sânziuri

ale Preasfintei Fecioare, pentru răscumpărarea noastră și pentru ca noi să avem viață veșnică (*Ioan 3, 16*).

Dreptmăritori creștini,

7. Mesajul îngerului reiterează revelația lui Dumnezeu prin Sf. Proroc Isaia cu șapte sute de ani înainte de Nașterea lui Hristos: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel” (*Isaia 7, 14*), „care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu” (*Matei 1, 23*).

8. Zămislirea lui Iisus Hristos nu s-a făcut pe căi naturale, ci prin mijloace supranaturale, mai presus de înțelegerea omenească: „Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (*Luca 1, 35*), îi descoperă Sf. Arhanghel Gavriil Fecioarei Maria.

9. De remarcat este faptul că îngerul îi vestește ceva străin de rânduiala firii: Întruparea lui Hristos – Fiul Celui Preaînalt. Este unic în istorie faptul că un prunc s-a născut dintr-o fecioară, „fără sămânță bărbătească”, care și după naștere a rămas fecioară, „spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăși unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (*Efeseni 1, 10*).

10. Cum s-a consumat taina zămislirii lui Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Sfânt, în pântecele Fecioarei? Rămâne o taină a Preasfintei Treimi nerevelată nouă, ci doar Fecioarei Maria, celei care a fost aleasă de Sfânta Treime, pentru viața plină de virtute, fiind întâia între sfinți, „mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii”.

Iubiți credincioși și credincioase,

11. Naratorul, vrând să argumenteze pururea-fecioria Maicii Domnului, care își împlinește fecioria prin această binecuvântată maternitate divină, înlocuiește numeralul ordinal „întâiul născut”, care la evrei desemna pe primul născut de parte bărbătească, indiferent dacă mai avea frați sau nu (*Ieșirea 13, 2*), cu cel cardinal, „Unul-Născut”, care înseamnă nu numai primul născut, întâiul, ci

și unicul, după cuvântul lui Dumnezeu, Care spune: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și nu este alt dumnezeu afară de Mine” (*Isaia* 44, 6).

12. Însă dincolo de acest argument lingvistic, cel mai convingător este argumentul divin: „Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide și niciun om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeu lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă” (*Iezechiel* 44, 2).

13. Iisus, Steaua prezisă de Valaam, care „răsare din Iacov” (*Numeri* 24, 17), numai „se socotea” că este fiul lui Iosif (*Luca* 3, 23), căci, în fapt, spune Sf. Proroc Miheia: „obârșia Lui [Iisus – *n.n.*] este dintru început, din zilele veșniciei” (*Miheia* 5, 1).

14. Fecioria în maternitate a Maicii Domnului, prevestită de profeții veterotestamentari (*Facerea* 3, 1; *Isaia* 7, 14; *Ieremia* 23, 5-6; 31, 4; *Iezechiel* 44, 1-3), va fi înțeleasă abia după Învierea lui Hristos, pentru că nici una, nici cealaltă nu vor strica pecețile.

Dreptmăritori creștini,

15. Odată cu adumbrirea de către Duhul Sfânt a Fecioarei Maria, Care a ales-o să fie Maica Domnului, și cu Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, istoria omenirii capătă sens. Retrospectiva „paradisului pierdut” prin neascultarea protopărinților este înlocuită cu perspectiva Împărăției lui Dumnezeu.

16. Fecioara a zămislit și a născut în chip minunat, fără a simți durerile nașterii (*Isaia* 66, 7), pe Fiul Cel Unul, Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, pe Domnul nostru Iisus Hristos, plinirea credinței noastre, Care n-a stricat nici fecioria ei, nici nu S-a despărțit de sânul părintesc.

17. Mântuitorul Iisus Hristos trebuia să fie Om adevărat și Dumnezeu adevărat pentru ca, înfiindu-ne, să ne ridice la dumnezeiasca slavă a celor cerești și astfel să dobândim sfințenia, ca voie a lui Dumnezeu (*1 Tesaloniceni* 4, 3).

18. Dumnezeu l-a căutat dintotdeauna pe om și-l va căuta, pentru că l-a făcut din iubire și nu oricum, ci după chipul Său. Iar atunci când omul, prin păcat, s-a îndepărtat de Dumnezeu, El l-a strigat pe nume: „Adame, unde ești?” (*Facerea* 3, 9).

19. Dumnezeu îl strigă pe om chiar și atunci când omul este în afara ordinii stabilite de El prin porunci și legi. Desigur, depinde exclusiv de acel om dacă vrea să-I răspundă sau Îi întoarcă spatele lui Dumnezeu. Depinde!

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

20. Am încercat să vă pun la suflet, spre înțelegere, Taina Întrupării și Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos, dar și a cinstirii Maicii Domnului, cinstire de care Fecioara Maria s-a bucurat din timpul vieții sale pentru Cel născut și alăptat și care a fost confirmată de Fiul ei prin cuvintele: „Așa este” (*Luca* 11, 27-28), adresate femeii din popor ce a fericit-o pe Maica Sa, pentru ca și voi să sporiți închinarea și cinstirea celei care a răspuns chemării lui Dumnezeu, „plină de har fiind” (*Luca* 1, 28-38), zicând, asemenea Elisabetei, mama Sf. Ioan Botezătorul: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău” (*Luca* 1, 42).

21. Să nu ezităm să însoțim acest prinos de laudă al Elisabetei cu mergerea, mai ales atunci când suntem cercetați de suferințe, boli și moarte, la icoanele și izvoarele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, mijlocitoarea noastră permanentă înaintea lui Dumnezeu, confirmate de-a lungul timpului de nenumăratele mărturii lăsate de beneficiarii acestora, printre care nu de puține ori m-am numărat, și reținute în paginile numeroaselor monografii și cărți ale mănăstirilor și bisericilor din al căror patrimoniu fac parte.

22. Să ne străduim așadar, făcându-ne timp, să-L primim și să-L înveșnicim pe pruncul Iisus în inimile noastre, sfințindu-ne viața prin lucrarea bineplăcută a virtuților și sporind cunoașterea lui Dumnezeu prin citirea Sfintei Scripturi, a Sfinților Părinți, precum

și a altor cărți folositoare de suflet, care așteaptă tănuite în nenumărate biblioteci.

23. Sigur, unii dintre noi ne vom bucura zilele acestea, participând la slujbele Bisericii, ascultând colindele, privind bradul împodobit sau luând masa împreună cu familia, așa cum este tradiția noastră, însă nu tot așa se vor bucura cei care i-au pierdut pe cei dragi, sece- rați de epidemia aceasta, care pare a fi fără de sfârșit, sau cei care trec în zilele acestea prin suferință, boală și moarte.

24. Nădăjduind că vom trece, cu harul lui Dumnezeu, peste aceste încercări, dureros de nemeritate, vă mulțumesc, iubiți credincioși și credincioase, pentru dragostea cu care ați susținut și în acest an lucrarea Bisericii la nivel de patriarhie, aici mă refer la susținerea construirii Catedralei Mântuirii Neamului, de eparhie, dar și la nivel de parohie.

25. Vă doresc, cu prilejul sărbătorilor Nașterii Domnului, Anului Nou și Botezului Domnului, dar și ale sfinților care sunt prăznu- iți în această perioadă de bucurie și de înălțare duhovnicească, ani mulți, buni și sănătoși, cu sporite împliniri spirituale, profesionale, intelectuale și materiale, vouă și tuturor celor ale căror nume au fost pecetluite în apa Sfântului Botez, dar și celor ce vă numiți Cristian, Cristiana, Emanuel, Emanuela și „toate câte alte nume ale cerului le purtăm pecetluite în inimile noastre”.

Al vostru pentru tot binele rugător,

† **Calinic,**
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Data în Reședința noastră arhiepiscopală din Suceava la sărbătoarea Nașterii Domnului, anul mântuirii 2021, luna decembrie, ziua 25.